

Letűnt korok dogmakincse
Rideg nekem és idegen.
Az én hitem a Lélek írja
Mélyen, belül a szívemen.

A gyökerét még anyám adta,
Mint lüktető vén szívet,
Első, gagyogó imádságra
Ő tette össze kezemet.

Hitoktatott az életével,
S tudtam, az Isten: Szeretet...
Hiszen anyám is Tőle kapta
A rám árasztott meleget.

S mire a kezem elengedte,
Már párom volt a drága társ
Együtt kutattuk lelkesedve
Mi az Út, Élet, Hivatás.

Az örömhírre rátalálva
Ízleltük minden mondatát.
Egységes, tiszta, szent Egésként
Az életünket járta át.

Atya jósága, Lelke lángja,
A mindentadás szelleme,
Tártkarú Krisztus a kereszten:
A sorsközösség Istene.

Egy drága célért éltet adni
- Mások is tették ezeren -,
De harmadnapra feltámadni:
Csak ez a végső győzelem!

Ettől csorbul a Sátán kardja,
Bukik végsőt a gyűlölet.
Így válik úrrá a halálon
A győzhetetlen Szeretet!

Fényvivő, gazdag, büszke elmék
Rostálgathatják szabadon...
Bennem az Ige égi templom,
És egy tégláját sem adom!

Mert minden téglá egy ióta,
Mely támasztja az életem.
Hiszem: Hitem a Lélek írja
Mélyen, belül a szívemen.

Gyombolai Márton (1935 – 2015)
Az én hitem

XXII. évfolyam 3. szám 2015. március

A Koinónia régebbi számai elérhetők:
www.faragoferenc.webnode.hu

Bulányi György, Békemenet	2763
Gégényi István, Beer Miklós püspök	2765
Merza József, Levél egy katolikus íróhoz	2766
Heinrich Böll, Beszélgetés	2769
Könyvajánló	2770
Korponai Erzsébet, Renitens gondolatok...	2771
Riport – „kire hasonlít ez a gyerek?”	2773
Laik Eszter, Beszélgetés	2776
Hankiss Elemér (1928 – 2015)	2777
Farkas István, Láthatatlan kiállítás	2779
Heidl György, Uram,...	2780
Bulányi György, K.I.O. (részlet)	2783
Kovács Tádé, A gondolat, a...	2785
Héjj Tibor, Hozzászólás...	2788
Dryp, Miről mi jut az eszembe	2788
Faragó Ferenc, Tanyai szilánkok...	2789

«Az emberi elköteleződés folyóirata – családunkért, nemzetünkért, mindenkiért – Isten Országá megvalósulásáért.»

Elérhetőség: koinonia.tarsak@gmail.com

A régebbi számok elérhetők itt is:

<http://www.epa.oszk.hu/html/vgi/boritolapuj.phtml?id=02501>

**BULÁNYI GYÖRGY
BÉKEMENET**

Mélyen tisztelt Hölgyeim és Uraim, avagy kedves Testvéreim Jézusban!

Mindenekelőtt be kell mutatkoznom a kaposváriaknak. Bulányi György, piarista tanár vagyok, kezdeményezője a Bokor Közösségnek, amely 1945 tavaszán született meg Debrecenben. Ez a közösség nyitott minden jó szándékú ember iránt, aki nem akar embertársaival szemben olyasmit tenni, amit magának, szeretteinek nem kíván. Mondhatom még egyszerűbben

is: azokat az embereket várjuk, akik éppen hat és fél milliárd embertársukat kívánják szeretni. Mivel ennyi ember él a földön, ebben a közösségben elfér minden nemzet és minden vallási, akár felekezet nélküli, meggyőződés is. Egyetemes emberi társaság igyekszünk lenni. Ha görög szóval akarjuk kifejezni ezt: mi katolikusok vagyunk; nem feltétlenül görög, római vagy ó katolikusok, csak egyszerűen katolikusok. A szó egyetemes, mindenkit átölelni akaró értelmében; nem felekezeti jelentést hordoz.

Csak azért jött a Bokor Közösség most Kaposvárra, hogy békemenetben Taszárig menjen. A békemenet nyomatékot akar adni annak, amit már képviselőnk megírt Bush elnöknek: ne bombázza a szegényeket, se Afganisztánban, se másutt, hanem inkább enni adjon nekik. Azt is megírtuk az elnöknek, hogy megejtésükkel sokkal olcsóbban jönne ki, nem is csinálna újabb, hatalmas államadósságot Amerikának. Bombázás helyett engedje el a szegények, a harmadik világ minden adósságát. Ezzel még jót is tenne: teljesítené Isten akaratát. A bombázás nem jó dolog: mérhetetlen károkat okoz másoknak, és sokszorosan követi el maga is azt a kétségbe esett, reménytelen gaztettet, amelyet szeptember 11-én követtek el az akkori bombázók. S ami még több: kockáztatja ezzel a két esztendőre tervezett afganisztáni bombázás-esővel az emberiség esetleg utolsó háborúját is. Azért utolsót, mert utána talán már csak patkányok maradnak életben a Terra bolygón. A bombázottak, a másik oldalon is, leleményesek: saját postáink kézbesíti ki nekünk s az egész világnak akár a lépfenét, akár egyéb kórokozókat. Jézus megmondta: Csak a szelídek fogják örökölni a földet. A bombázók viszont elpusztíthatják az egész emberi kultúrát. Semmivé tehetik az evolúció sok millió évét. Állítsátok meg Arturo Uit meg Bush elnököt! Hogyan? Akármivel, csak fegyverrel ne! Például békemenettel - Kaposvártól Taszárig.

Milyen alapon szólunk bele a hatalmasok dolgába? Három okon. 1. Emberek vagyunk, akik felelőseknek valljuk magunkat azért, ami az emberekkel történik. 2. Tanítványai vagyunk Jézusnak, aki hüvelyébe dugatta a kardot Péterrel, s azt tanította, hogy ne álljunk ellen a gonosznak, hanem szeressük ellenségeinket is. 3. Tagjai vagyunk a Bokor közösségnek, amelyben inkább leültük Baracsán a három esztendőt, de nem tettünk katonai esküt embertársaink elpusztítására. Tagjai annak a Bokor Közösségnek, amely jól tudja, hogy a magyar társadalom a világ gazdagjai közé tartozik, s ezért kötelességünknek tartjuk már legalább 25 éve, hogy a harmadik világnak odaadjuk, amit jövedelmünkől megtakarítottunk; azt az összeget, amelyet a lelkiismeretünk már nem enged – magunkra, életszínvonalunk emelésére fordítani.

A mai szentmise evangéliumában Jézus felteszi a kérdést, hogy amikor eljön újra az Emberfia, vajon talál-e hitet a földön. Mi azt mondjuk: Persze, hogy talál, csak jöjjön Kaposvárra, s nézze meg békemenetünket

Taszárra. Mire Jézus meg ezt feleli: Jó, elmegyek, Kaposvárra, s megnézek titeket, de felteszek majd néhány kérdést, mert a hitbe ugyan belefér egy ilyen menetelés, de azért egy kicsit több az a hit, amelyet én keresek; több, mint vasárnap délben Kaposvárról Taszárra sétálni.

Amikor odahaza fontolgattuk, hogy jöjjünk-e Kaposvárra, felmerült a kérdés: Nem pótcelekvés-e, amit ezzel csinálunk? Mi az a pótcelekvés? Hát csak az, amit a másik tesz, s az a nem-pótcelekvés, amit mi magunk teszünk. Ha nem jössz Taszárra velünk, hanem otthon maradsz és regényt olvasol, akkor pótcelekszel - mondjuk mi. Ha elmész Taszárra, ahelyett hogy pl. a tél beállta előtt újrászigetelnéd nyílászáróidat, akkor pótcelekszel - mondja, aki otthon marad. Ennél komolyabb meghatározásra van szükségünk: akkor pótcelekszel, ha nem fűlik a fogunk ahhoz, amit meg kellene tennünk, s helyette valami egyéb, nekünk tetsző tennivalót keresünk magunknak.

Van ennek a taszári sétánknak egy nagy szépséghibája is. Bush elnöknek akarjuk megmagyarázni, hogy neki mit kell tennie. Jézus meg azt mondta, hogy az Isten Országáért rajtunk fordul. S ez a rajtunk elsődlegesen Jézus tanítványait jelenti; s ha tanítványai vagyunk, akkor mimagunkat. Busht csak akkor jelenti, ha ő is Jézus tanítványa. Biztosan nem az, mert gyilkolásra specializálja magát. Akárki joggal alappal mondhatja nekünk: ne strapáljátok magatokat! Nem is értelek titeket, hiszen nagyon jól tudjátok, hogy az a hadi gépezet, amelyet elindított, nem vesz tudomást a Bokor és a nem-Bokor jámbor s naiv szándékáról. Az Isten Országáért nem a fegyvergyárosokon s rendelőiken fordul. Ezek az ördög atyától valók Jézus szavai szerint. Nos, itt a pótcelekvésünk! Tudván tudjuk, hogy egész sétánk sikere valószínűleg közelíti a zéró határ értékét. De úgy érezzük, mégis meg kell tennünk. Hangot kell adni az embernek, aki érti Isten szándékait. Nem lehet némának maradni, mikor ekkora a tét: a teljes pusztulás lehetősége. Különös gubók szülhetnek pillét - mondja Babits Mihály.

Egy esetben nem pótcelekvés ez a séta. Ha nem a Bush megtérésében van a reményünk, hanem abban, hogy függetlenül attól, hogy ő mit tesz, és függetlenül a sétánktól, mi megtehetjük-e azt, amit megtehetünk. Mit tehetünk? Mit kell megteennünk?

A szeptember 11-iki bombázás – tiltakozás a neoliberalis, piacgazdaságos, tőkés termelési rend ellen. Ez ellen mi, Taszár felé sétálók, összesen semmit sem tehetünk. Ez a termelési rend majd kinyírja saját magát. Ma az összes termelt javak 84%-a az emberiség leggazdagabb 20 százalékáé. Holnapra még nagyobb lesz a részesedésük, s a 80% szegényé még kisebb. Nem lesz, aki megvásárolja termékeiket, kénytelenek lesznek megint a tenger fenekére süllyeszteni azokat. Ezt a termelési rendet az tartja életben, hogy mindannyian gazdagabbak akarunk lenni, s mindannyian reménykedünk, hogy nekünk sikerül majd a legfelső 10

vagy 20%-ba jutunk.

A Taszárra sétálóknak séta közben fel kell tenniök a maguk számára a kérdést: Gazdagabb akarsz-e lenni, mint a melletted sétáló? Vagy megértetted a jézusi példabeszédet, amelyben a gazda mindenkinek egy dénár fizetséget ad. Hajlandó vagy-e ezt az új elosztási rendet még ma megvalósítani? Beéred-e az egy dénárral? Azzal, hogy nem akarsz-e többet birtokolni, mint a melletted sétáló testvéred. Vagy te a gyerekeidnek mindent meg akarsz adni, ahogyan a melletted sétáló testvéred is a maga gyermekeinek?

Látjuk-e világosan, hogy a szeptember 11-i bombázások, az Afganisztánban vagy akárhol ledobott bombák inspirálója, motorja, hajtó ereje az, hogy gazdagabbak akarunk lenni, mint embertársaink; s vagyunkat, a többet birtoklást természetesen meg kell védeni. A mindenkinek jutó dénárt nem kell bombázásokkal védeni. A bombák csak következményei a többet birtokolni akarásnak. Azt akarják megvédeni. Ha többet akarsz birtokolni, mint embertársad, sétálhatsz Taszárra, de sétád ellenére is a bombázókra szavazol. Azok a te vágyaidat védik embertársaid ellen. Ha többet akarsz embertársadnál birtokolni, bizony pótcselekvés ez a séta. Ne legyen az! Legyen kezdete egy új elosztási rendnek, amelynek alapjait a lelkünkben még a mai napon elhatározhatjuk. Isten segítsen meg az elhatározásunkban! Hogyha Jézus visszajön, találjon hitet a földön! Amen.

2001

Beer Miklós
római katolikus püspök
Váci Egyházmegye

GÉGÉNY ISTVÁN

BEER MIKLÓS PÜSPÖK: ELGETTÓSODOTT AZ EGYHÁZ, MEGBORULT AZ EGYENSÚLY...

– Legutóbbi karácsonyi beszédét országos szinten meghatározó elektronikus médiumok is átvették, és pedig pozitív köntösben elemezték, még a „mi Ferenc pápánk” megjelölést is megkapta. Hogyan fogadta a hirtelen jött népszerűséget, és minek tudja be a tömegmédiá érdeklődését?

– Szerintem kicsit korábban kezdődött ez a történet, hiszen már a tavaly szeptemberi, cigányságról szóló körlevelemmel is foglalkoztak különféle médiumok. Ferenc pápa rendszeresen hangsúlyozza, hogy olyan

nyelven kell beszélnünk, amit megértenek azok, akikhez szólni akarunk. A hitünkbeli táplálkozó magatartásnak ott kell megnyilvánulnia, ahol élünk. Nagy kísértést jelent a papság számára, hogy az egyházi zsargont használjuk, anélkül, hogy reflektálnánk rá, vajon értik-e az emberek, amit mondunk. Jézus példabeszédei adhatnak mintát számunkra, hiszen az ő történetei, gondolatai a mindennapi élményekből táplálkoznak. Ferenc pápa ugyancsak képszerűen beszél – azt, hogy „legyetek bárányszagúak”, nagyon könnyű megérteni. Úgy gondolom, a média érdeklődését az indokolja, hogy talán sikerült nekem is olyan nyelven megfogalmaznom a gondolataimat, amit mások megértenek. Ezzel együtt jót derültem az egyik ilyen cikk alatti hozzászóláson, amely szerint „jó, jó, de voltak a püspöknek vallásos kiszólásai is”.

– *Jelen beszélgetésünk fő apropója szintén egy korábbi üzenetének részlete, amely mostanában kezdett elterjedni a közösségi médiában. Szó szerint idézem: „Óvatosan mondom, az önszórakoztató gettóegyházból ki kell lépniük a missziós egyház örömteli, Szent Ferenc-i távlatába.” Súlyos szavak ezek, főleg egy katolikus főpásztortól. Kifejtené, mit ért „önszórakoztató gettóegyház” alatt, és mi az a távlat, amerre el kellene indulni?*

– Régóta foglalkoztat ez a téma. Arra akartam utalni abban az interjúban is, amiből ez a részlet ki lett általam ismeretlen személyek által emelve, hogy ideje lenne önmagunkba tekinteni. Amikor önszórakoztatásról, gettósodásról beszélek, elsősorban a sajtónkra gondolok. Sokkal több figyelmet kellene fordítanunk a meglévő, közt szolgáló televíziókra, napilapokra, a létező médiumokra. Gyakran hívnak televíziós műsorokba, most hirtelen a Család-barát jut eszembe, ahol többször is jártam, vagy a Duna Televízió Püspökkenyér adásait említeném, de ugyanígy például a Kossuth Rádiót is értékes terepnek találok. Miközben megannyi orgánium létezik, felmerül a kérdés: tényleg szükség van külön katolikus rádiókra – több is van belőlük az országban –, arra a rengeteg írott katolikus sajtótermékre? Miért kell minden egyházmegyének saját lapot készítenie? Kik olvassák ezeket, kikhez jutunk el? Igyekszem óvatosan fogalmazni, nem akarok senkit megbántani, de gyakran úgy látom, kritika, és pedig önkritika nélkül rendezünk körmeneteket, szórjuk a virágot, s ezzel mintegy magunkat szórakoztatjuk, azzal áztatva megint csak önmagunkat, hogy evangelizálunk. Nem az a baj, hogy ezek a rendezvények léteznek, hanem az, ha itt megállunk, ezzel letudjuk a misszionálást. Felmerült-e bárkiben, vajon van-e értelme annyit harangozni? Ki az, aki ma azért indul el a templomba, mert a harang odahívja? Tudom, mert eljutnak ilyen jelzések hozzám, hogy némelyeket zavar a túl sok harangzúgás, amivel megint nem az a baj, hogy van, hanem hogy aligha éri el a célját, helyette pedig nem nagyon teszünk mást. Jelen